

Stražarska

Kula

i Glasnik Kristove Prisutnosti

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

SVEZ. XXIX POLUMJESEČNIK BROJ 6
15. OŽUJAK
A. D. 1908 – A. M. 6036

SADRŽAJ

Spomendan, 14. Travnja	67
Čvrsto se držimo kod Cilja	67
Pregled Tromjesečnih Lekcija	69
Napredak Potpune Apstinencije	71
Unutar Zastora (Pjesma)	72
Pastir, Vrata, Stada	73

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugj temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramti sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

SPOMEN DAN 14 TRAVNJA

NAKON šest sati u utorak navečer, 14. travnja, čitatelji ovog časopisa u svim dijelovima svijeta okupit će se kao Kristove ekklesije kako bi obilježili njegovu smrt s „beskvasnim kruhom” i „plodom trsa” kao simbolima njegova slomljenog tijela i prolivene krvi. Najveća od njih vjerojatno će se okupiti u Allegheny Carnegie Hallu – nigdje se neće okupiti veliko mnoštvo – dok će male ekklesije biti brojne – jer, kako je Učitelj rekao, „Gdje god se dvoje ili troje sastane u moje ime, tu sam i ja u njihovoj sredini.” – Mat. 18:20.

Pozivamo da nitko ne zanemari ovu godišnju privilegiju, iz bilo kojeg razloga. Poseban je blagoslov u njenom obilježavanju. Ako ste skloni osjećati se obeshrabrenim, idite jesti razlomljeni kruh, tražeći od Gospodina novo shvaćanje vašeg opravdanja i novo vrednovanje vašeg posvećenja da budete razlomljeni (žrtvovani) s njim, kao članovi jednog kruha – njegova Crkva, njegovo Tijelo. Zatim dok kušate „ovu čašu” sjetite se da ona govori o patnjama našeg Gospodina za nas – njegovo kušanje smrti za svakog čovjeka. Upamtite, također, da je ovo „naš uzvišeni poziv” – „patiti s njim da možemo i kraljevati s njim.” Ovo je značenje njegovih riječi, „pijte iz nje svi”. I, kao što apostol izjavljuje, to je zajedništvo u njegovim patnjama. – 1 Kor. 10:16.

Ne zaboravimo da je Spomen dan besmislen ili još gore ako nije tako prihvaćen i cijenjen. Ali neka nas ništa ne sprječeni – ni grijesi, ni hladnoća, ni osjećaji nedostojnosti. Idi Gospodinu i očisti grudi od svih svojih nedostataka. Idi do svoje braće ili bilo koga kome si nanio nepravdu – potpuno priznaj, priznaju li oni pogreške prema tebi ili ne. Ispravite se sa svojim Gospodarom i koliko god je to moguće sa svakim čovjekom, a zatim jedite – da, gostite se bogatom opskrbbom koju je Gospodin napravio za sve koji prihvate, sada ili u kasnije „određeno vrijeme.”

Takvo ispitivanje srca i čišćenje, sjećamo se, prikazano je u tipu Pashe danom Židovima. Prije nego što su se okupili da jedu svoju pashalnu janjetinu, posvuda su po svojim nastambama tražili bilo što što sadrži kvasac ili trulež, kosti, kore, sve. Sve je to spaljeno – uništeno. Stoga moramo ispuniti antitip i „odbaciti stari kvasac” gnjeva, zlobe, mržnje, svađe. – 1. Kor. 5:7,8.

ČVRSTO SE DRŽI KOD CILJA

NEMA sumnje da u božanskom školovanju postoji cilj ili standard prikladnosti za diplomiranje u Crkvi u slavi. Kada smo prvi put predali svoju volju Gospodinu, bilo je potrebno da posvećenje bude cjelovito ili savršena žrtva naše volje volji Gospodnjoj; ali naše volje nisu bile na cilju ili standardu savršene ljubavi. I ako bi se naša iskustva mogla zamisliti kao prekinuta smrću odmah nakon našeg posvećenja, ne

Ali zapamtite da se ova vrsta kvasca grijeha ne može potpuno ukloniti ako se ne spali; i samo ga ljubav može spaliti – nebeska ljubav, ljubav Božja. Ako imamo tu ljubav razlivenu u našim srcima, ona će uništiti sve suprotnog karaktera – ljubomoru, mržnju, zlobne riječi, itd. Odbacite sve to, potiče apostol, i obucite se Kristom i ispuniti se njegovim Duhom. Nemojte se obeshrabriti. Istina, sa vremenom bi ste trebali napredovati, biti bliže savršenoj ljubavi. Ali naučite lekciju i počnite ispočetka sa novim odlukama i većim uvažavanjem činjenice da sami, bez Učiteljeve pomoći, nikada ne biste mogli dobiti nagradu. On to zna bolje od nas i kaže: „Bez mene ne možete učiniti ništa.” Upravo zbog naše potrebe Otac nam je tako uredio. „Budi dobar, hrabar!” je Učiteljeva riječ svima koji čeznu i teže biti iz klase zvane „Pobjednici”.

VAŠ PROTIVNIK ĐAVO

Čini se da su iskušenja posebno dopuštena u ovo doba godine. Čini se da „korijeni gorčine” uvijek niču i rastu, ali u ovoj sezoni deseterostrukom snagom. Upamtimo da je ljubav, a ne znanje, posljednji test našeg učenja. „Novu vam zapovijed dajem: ljubite jedni druge.” Zbog toga što apostoli nisu imali dovoljno ljubavi jedni za druge, raspravljali su se oko toga tko bi trebao biti najveći u Kraljevstvu, i bili su toliko odlučni da se ne sagnu jedni pred drugima da su zanemarili i oprati Učiteljeve noge, i dali mu mogućnost da čak i u malim stvarima budem svima sluga. Upravo ih je taj krivi duh – ovaj nedostatak Gospodinova Duha – učinio podložnima Protivnikovoj moći i naveo Judu da izda, a Petra da zaniječe Gospodinova Pomazanika.

Pazimo dakle na sebe i bdijmo i molimo i budimo vrlo ponizni i puni ljubavi, da ne padnemo u napast. Vjerojatno od tog vremena naš veliki protivnik nije bio življi nego sada da nanese ozljede ili uhvati u zamku ili spotakne Isusove sljedbenike.

Za dobrobit čitatelja „na krajevima svijeta” objavili smo već u našem izdanju od 1. veljače raspravu o ovoj temi Spomen dana; i ponovno smo u našem broju od 1. ožujka razgovarali o Kruhu života. Preporučamo novo ispitivanje tih prezentacija i našeg obrađivanja teme u STUDIJAMA SVANUĆA, sv. VI., stranica 457.

bismo mogli misliti o sebi kao o „podobnima za Kraljevstvo,” jer nagrade nisu obećane onima koji se posvećuju, nego „onima koji pobjeđuju.” Tako je u slučaju samog Učitelja, našeg preteče, bilo nužno da on pati i tako se pokaže dostojnim uči u njegovu slavu. Jednom riječju, kao što dijete ne može biti diplomirano onog dana kad uđe u školu, ne možemo ni mi koji ulazimo u Kristovu školu.

Brzina napretka u učenju lekcija uvelike ovisi o našem temperamentu i našem žaru. Neki očito napreduju u jednoj godini koliko drugi u dvadeset, a mnogi nikada uopće ne diplomiraju – nikada ne dostignu cilj ili standard koji Bog zahtijeva, savršenu ljubav. Riječ Božja, naš udžbenik, obavještava nas da je „Ljubav ispunjenje Zakona” (Rimljanima 13:10); da je „Cilj ili svrha božanske zapovijedi ljubav iz čista srca i čiste savjesti.” (1. Tim. 1:5.) „Stoga svi koji su savršeni [-voljni, u znaku savršene ljubavi] trebaju biti toga mišljenja.” – Fil. 3:15-17.

One koji su „tako naučili Krista,” on je poučio značenju (1) savršene ljubavi prema Bogu, koja bi ih potaknula da čine i da se usude bilo što u njegovoj službi; (2) usavršene ljubavi prema „braći”, koja bi potaknula polaganje samog života u njihovoj službi; (3) savršene ljubavi prema svijetu, da, čak i za neprijatelje, što bi dovelo do toga da činimo dobro onima koji nas mrze i zlostavljaju nas, i lažno govore protiv nas svako zlo.

Ja! ne možemo pretpostaviti da su mnogi od posvećenih dostigli ovaj standard ili cilj; stoga moramo očekivati da je malo onih koji su diplomirali kao „sposobni za Kraljevstvo”; otuda i nagovještaj Svetoga pisma da će oni koji su ostali – oni koji nisu diplomirali – biti „Velika gomila” u usporedbi s Malim stadom pobjednika koji dosegnu cilj, utvrđeni standard. Ovdje je, međutim, dobro upamtiti da ovaj „cilj” ili standard ljubavi nije od tijela, već od uma ili srca. Kako kaže Apostol: „Ne možemo činiti ono što bismo htjeli.” Naše tjelesne mane ponekad nas trenutno spotaknu na riječ ili djelo bez ljubavi, koja ako se pokajemo neće nam se uračunati niti nas udaljiti od cilja i prihvatljivosti s ljubavlju našeg Gospodina, što cilj predstavlja.

„NEKA NITKO NE UZME TVOJU KRUNU”

„Čvrsto drži ono što imaš; neka nitko ne uzme tvoju krunu”, čini se logičnim da se posebno odnosi na one koji su dosegli cilj ili standard savršene ljubavi, a ne samo na one koji su poduzeli prvi korak posvećenja, ulaska u Kristovu školu. Riječi, „Čvrsto drži ono što imaš,” implicira prethodni napor i postignuće, te da je postignuće imalo veze s pravom na krunu; i da se postignuti položaj mora održati ako se želi kruna konačno posjedovati. Također je jasan nagovještaj da će održanje biti po cijenu teške borbe.

Ovo može biti nova i donekle zapanjujuća misao za neke koji su pogrešno pretpostavili ili da je potrebno samo posvećenje ili da bi postizanje cilja ili standarda savršene ljubavi okončalo borbu. Očigledno, najteže borbe, testovi, iskušenja, napadaju one koji su na tom mjestu, a to je u skladu s obećanjem našeg Učitelja da „nećemo biti iskušani više nego što možemo podnijeti”. Najviše bi trebali podnijeti odvažni kod

cilja i bit će najstrože iskušani. Upamtite poticaje za ove, „Bdijte, stojte čvrsto, držite se muški.” Više nisu „dječaci u Kristu”, „više nisu djeca”, njihova posebna kušnja je kao muškaraca, jakih u Gospodinu i obučenih u svu Božju opremu. Opet poslušajte Riječ: „Učini svi sve, stanite!” Ove riječi ne odgovaraju ulasku u školu ili ulasku u utrku; najprikladnije su za one koji su dosegli standard savršene ljubavi. Oni koji su „učinili sve”, koji su postigli cilj karaktera i „obukli svu opremu,” su oni koji su upozoreni, opomenuti, da se „drže” i „drže čvrsto” i „bore se dobro”.

„TKO ĆE MOĆI OPSTATI?”

Ove temeljne istine bile su istinite i primjenjive na Gospodinov narod kroz ovo Evangeosko doba, i otuda skučenost puta i nekolicina onih koji su ga pronašli i njime hodali – u malom stadu. Ali sada, više nego ikad prije, ovo se upozorenje odnosi i vjerojatno na veći broj Gospodinova naroda nego u bilo kojem trenutku u prošlosti; jer se nalazimo u vremenu „žetve”, kada se čini da se uglavnom odnosi na zrenje i branje. Nedvojbeno je iz tog razloga da se čini da tako mnogo biblijskih redaka navodi naše vrijeme u vezi s ovim upozorenjima. Na primjer, čitamo: „Uzmite svu Božju opremu, da se možete održati u zli dan i učiniti sve da se održite!” – Efež. 6:13.

Logika ove situacije implicira da će tijekom nekoliko godina neposredno pred nama doći najteža iskušenja i najpodmukliji ispitati naše ljubavi: (1) za Boga predstavljenog našom ljubavlju prema njegovoj Istini i časti njegova imena; (2) našu ljubav prema Gospodinovoj braći; (3) našu ljubav prema našim neprijateljima. I kad god „braća” (od kojih se toliko može očekivati) postanu naši neprijatelji, ispit naše ljubavi bit će teži. S obzirom na ove stvari, „Kakve osobe trebamo biti, u svom svetom životu i nalik Bogu?” S obzirom na ozbiljnost situacije, koliko bismo svi trebali biti „opreznii”? Kako bismo trebali pomno ispitivati svaki naš čin, riječ i misao! A naše misli zahtijevaju našu posebnu brigu, jer po mislima i nakanama srca bivamo suđeni. A riječi i djela proizlaze iz toga. Kako često ambicija skriva svoje zavidne želje pod plaštom dužnosti! Koliko je samo vatri „svete inkvizicije” zapalila baklja „dužnosti!” Budimo svatko na straži. Sebe ili druge možemo prevariti, ali ne i Boga, koji kaže: „Ne zavaravajte se, Boga se ne da izrugivati; tko čini pravdu, pravedan je” – ne samo onaj koji ispovijeda. Onaj čija su djela i riječi puni ljubavi, nježni, ljubazni, pažljivi u teškim uvjetima dokazuje da je začet od Boga ljubavi i da je razvio mnogo sličnosti s Kristom! Razmotrite ljubav našeg Gospodina prema njegovim neprijateljima i njegovu strpljivost prema njima kada su ga vrijeđali: „Sidi s križa!” Razmotrite kako, kada su ga vrijeđali i klevetali, on nije vrijeđao ni klevetao! Razmotrimo

kako je nježan bio njegov ukor podmuklom Judi i kako je samo nagovijestio ukor Petru, koji ga se odrekao psovka! U njegovom slučaju sigurno je Ljubav bila spremna pokriti mnoštvo mana. Ne dajmo se lako uvrijediti niti biti neumoljivog duha. Recimo s velikodušnim duhom i duhom opraštanja zajedno s apostolom: „Nijedna od ovih stvari me ne dira” – s mojeg stajališta o savršenoj ljubavi; ona će rasti više ukorijenjena i utemeljena proporcionalno kako bude

PREGLED TROMJESEČNIH LEKCIJA

– 22 OŽUJKA –

Ključni tekst: „U njemu bijaše život, i život bijaše svjetlost ljudima.” – Ivan 1:4

MI prepuštamo pregled lekcija Tromjesečja svakome prema njegovom vremenu i preferencijama, samo sugerirajući da je cijela tema života i službe našeg Gospodina dobro sažeta u našem Ključnom tekstu. Dijeli se na dva dijela, jedan je rezultat drugog. (1) U njemu bijaše život, (2) život koji bijaše u njemu bijaše svjetlost ljudima.

Čudna izjava, „U njemu bijaše život.” Nije li život u svakom čovjeku? Odgovaramo, Ne! S božanskog stajališta smrtna presuda je izrečena Adamu i naslijedili su je svi njegovi potomci, a s ovog, božanskog stajališta, pravnog standarda, cijeli svijet je mrtav, pod smrtnom kaznom, zbog prijestupa i grijeha, sklonost prema kojoj je naslijedena kad smo, kao što Sveto pismo izjavljuje, svi rođeni u grijehu, oblikovani u bezakonju. (Psalam 51:5.) Izjava, dakle, da je u Kristu bio život implicira mnogo. To implicira da on nije dobio svoj život, kao što su to učinili drugi ljudi, od zemaljskog oca. Potvrđuje svjedočanstvo Svetoga pisma da je naš Gospodin rođen odozgor, da je njegov život prenesen s više razine, da je ostavio slavu koju je imao kod Oca prije postanka svijeta i ponizio se i uzeo lik roba i našao se u obliću ljudi. – Filip. 2:8.

Zato što je Isus imao život u ovom posebnom smislu koji nijedan drugi čovjek nije imao, mogao je biti Otkupitelj čovjeka; kao što je o njemu proročanski zapisano, Pusti zarobljenika iz jame, jer sam našao otkupninu. (Job 33:24.) Nijedan član Adamove rase nije mogao dati otkupninu za svog brata, jer su svi bili pod osudom, a jedan osuđeni život nije mogao biti zamijenjen drugim osuđenim životom. Odatle proizlazi nužnost slanja Božjeg Sina u ljudskom obličju i naravi da bi on, po Božjoj naklonosti, kao savršeni, koji ima život, „dao svoj život u otkupninu za mnoge.” Dakle, kao Otkupitelj svijeta, život našeg Gospodina je dan za život oca Adama, zamjena, i budući da su svi Adamovi potomci sudjelovali u njegovoj smrtnoj kazni, stoga su prirodno, pravedno, pravilno svi koji su tako sudjelovali u njegovoj osudi sudjelovali kroz Isusa u Adamovom otkupljenju. Stoga je osigurano iskupljenje za sve, a Božje jamstvo je da će u dogledno vrijeme svi saznati za to i od toga primiti blagoslov, priliku da se

testirana. Budimo također na oprezu od duha koji zavidi na časti, privilegijama i blagoslovima danima drugome. Naprotiv, imajmo toliko duha ljubavi da se radujemo sa svima koji se raduju u Gospodinu i da tugujemo sa svima u nevolji. Osjećati čak i hladnoću osjećaja u vezi s prosperitetom brata ili nedostatkom interesa za njegovu dobrobit znak je ozbiljne opasnosti – da smo skliznuli s cilja. To bi nas trebalo alarmirati i dovesti do svježije energije.

vrate u sklad s Bogom. Ova prilika ne može doći osim kroz znanje, i stoga je prvo došla onima koji imaju sluh i koji su time blagoslovljeni od Gospodina. Blago ušima tvojim jer čuju i očima tvojim jer vide. – Mat. 13:16.

U NJEMU JE BIO DUHOVNI ŽIVOT

Ali postojao je još jedan smisao u kojem se ovaj tekst odnosi na našeg Gospodina Isusa i samo na njega. Kad je položio svoj život na Kalvariji i dovršio djelo koje mu je Otac dao da izvrši, taj je život nestao i više se nije mogao uzeti natrag, osim poništenjem cijelog ugovora o otkupljenju. Drago nam je da to nije učinjeno. Sjećamo se, međutim, da je u određeno vrijeme kada je naš Gospodin učinio svoju posvetu u smrt, naime, na početku svoje službe, kada je bio uronjen u simbolizam smrti, od Oca primio začecje Duhom Svetim – začet je za novi život, za duhovni život. Opažamo da je duhovni život ili nova priroda napredovala i razvijala se tijekom zemaljske službe našeg Gospodina, i da je prilikom njegovog uskrsnuća od mrtvih to Novo stvorenje, ovo duhovno biće, bilo podignuto do savršenstva, tako da naš Gospodin nije proslavljen čovjek, nego, kao što apostol kaže, „Sada je Gospodin taj duh.” – 2 Kor. 3:17.

Naš tekst ima posebnu primjenu na ovo Novo stvorenje – „U njemu bijaše život,” novi život, život kao Novog stvorenja, dionika božanske naravi. To je život koji su Isusovi sljedbenici u sadašnjem vremenu također pozvani dijeliti. Obećano im je da će, ako budu kršteni u njegovu smrt, također biti u njegovu uskrsnuću. U božanskom programu sva duhovna prava i interesi Crkve tako su usredotočeni na Krista; kao što apostol izjavljuje: „Kad se pojavi onaj koji je život naš, i mi ćemo se s njime pojaviti u slavi.” (Kol. 3:4.) To je božanska priroda koju naš Gospodin ima i koju je imao privilegiju dati svojim sljedbenicima. Tako je zapisano: „Kao što Otac ima život u sebi, tako je dao i Sinu da ima život u sebi,” i da on treba dati ovaj život božanske prirode svima kojima želi, prema Očevoj dobroj volji. (Ivan 5:26 ; 17:2.) On je to obećao onima koji ga ljube, koji slijede njegove stope i postanu pobjednici svijeta.

Tako Crkva kroz ovo Evangeosko doba treba biti dionik božanske naravi i postupno se preobražava u skladu s ovim novim životom, pripremljena za slavnu promjenu uskrsnuća na kraju ovog doba, kako bi ovim uskrsnućem pravednika mogli biti dionici božanske prirode i uzdignuti do sunasljedstva sa svojim Gospodinom u njegovom Kraljevstvu.

ŽIVOT JE BIO SVJETLO LJUDIMA

Ovaj drugi dio teksta primjenjiv je na oba Isusova života, na savršeni ljudski život koji je bio njegov kao čovjeka, i također i na savršeni život kao Novog stvorenja koje je postalo njegovim kao rezultat začeca svetim Duhom. Apostol očito misli na ljudski život našega Gospodina kada kaže: „Utjelovio se i nastanio se među nama i gledali smo slavu njegovu, slavu [čast] kao Jedinorođenca od Oca, puna milosti i istine.” (Iv 1:14.) Čini se da ovo prikazuje našeg Gospodina Isusa kao čovjeka i odnosi se na slavu i dostojanstvo njegove muževnosti; kao što se isto ponovno spominje u osmom psalmu riječima: „Što je čovjek da ga se spominješ? i Sin čovječji da ga posjećuješ? Ti si ga učinio malo nižim od anđela, okrunio si ga slavom i čašću i postavio si ga nad djelima ruku svojih.” Iz ovoga je vidljivo da postoji slava i čast koje pripadaju savršenoj ljudskoj prirodi, i da ih je naš Gospodin posjedovao vidljivo je ne samo iz ove izjave apostola Ivana, već i iz svjedočanstva Ivana Krstitelja, koji ga je poznao prije nego što je bio pomazan i koji je isprva odbio da ga krsti, izjavljujući da on ni u kojem smislu riječi nije grešnik, i govoreći, trebalo bi da me ti krstiš; a ti dolaziš kod mene na krštenje? On je priznao našeg Gospodina svetim, bezazlenim, neokaljanim i odvojenim od grešnika, osim što je začet Duhom Svetim. Na taj način život koji je bio u njemu, savršenstvo muževnosti u njemu, bilo je svjetlo ljudima u njegovo vrijeme. Ne sumnjamo da je to imalo mnogo veze s njegovom popularnošću među običnim ljudima. Bio je pun milosti – ne samo graciozan u obliku, ponašanju i govoru, već u svakom drugom smislu riječi bio je omiljen čovjek. To je bio rezultat njegove savršenosti, njegovog neograničenog života iz neoštećenog izvora – zbog toga što nije imao ljudskog oca ili davatelja života. Bio je pun istine u smislu da njegov život nije bio pristran ili izopačen; nije rođen u grijehu niti oblikovan u bezakonju.*

Dolazimo sada do sile Duha Svetoga koja je bila u našem Gospodinu Isusu – novom životu, božanskom životu. Ovo, sjajući kroz našeg Gospodina u savršenom skladu s njegovim savršenim tijelom, učinilo ga je najdivnijim. Ovo je doista bilo svjetlo ljudima. Nije samo zasjalo kao goruća svjetiljka da bi odražavalo božanski karakter u svim djelima i riječima

našeg Gospodina, već mu je omogućilo da progovori svojim sljedbenicima, koji su imali uši čuti divne riječi života. To mu je omogućilo da shvati božanski plan i da cijeni put koji vodi do slave, časti i besmrtnosti, te da ga ukaže svojim sljedbenicima, govoreći: „Onaj koji želi biti moj učenik mora uzeti svoj križ i slijediti me.” Tako je naš Gospodin u sebi ilustrirao svima koji će biti njegovi sljedbenici veličanstvene riječi proročanstva: „Ti ćeš mu pokazati stazu života.” (Psalam 16:11.) Duhom Svetim našem Gospodinu je pokazano da put žrtve znači put do slave, i slično je ukazao svojim sljedbenicima da je svjetlo koje je bilo u njemu postalo svjetlo njegovih sljedbenika.

U potpunom je skladu s ovom dvostrukom primjenom koju drugdje čitamo da je naš Gospodin „iznio život i besmrtnost na svjetlo kroz Evanđelje”. (2. Tim. 1:10.) Kao čovjek pokazao je, ilustrirao, savršenstvo ljudskog života i omogućio cijeloj ljudskoj obitelji, prodanoj pod grijehom, ali otkupljenoj dragocjenom krvlju, da konačno dođe do tog velikog standarda ljudskog savršenstva koje je on osobno predstavljao. Ovo nam je također rekao u svojoj izjavi da je Sin Čovječji došao potražiti i spasiti ono što je izgubljeno. (Luka 19:10.) Tako u našem Gospodinu vidimo očitovanje savršenstva obnovljenog života, i vidimo u njegovoj žrtvi kako je osigurao taj obnovljeni život za sve koji će ga imati iz njegove ruke, za cijelu ljudsku obitelj, i da je tako on postao autor života, Životvorac svima koji su ga htjeli poslušati. Velika masa svijeta ga još nije imala priliku čuti, jer im se slijepo oči i gluhe uši još nisu otvorile. Ali u dogledno vrijeme imat će priliku dobiti obnovom, kroz Otkupiteljeve zasluge, život koji je on iznio na vidjelo, koji je očitovao i za koji je izjavio da im ga je osigurao.

Ali što je on dao Crkvi? Ah, odgovaramo mi, veliki je Izbavitelj osigurao nešto bolje od restitucijskog života i blagoslova za Crkvu – prekrasno, veličanstveno, kao što su te pripreme za svijet općenito. Za Crkvu je osigurao besmrtnost, najviši oblik ili stanje života, božansku prirodu, život na božanskoj razini. Predivna nam je ova misao, neshvatljiva je; moramo ju samo uzeti bez nade da ćemo ju dokučiti ili još u potpunosti shvatiti. To je svjedočanstvo neizrecivog Božjeg dara po Kristu Isusu Gospodinu našem svima onima koji mu se pokoravaju, cijelom njegovom Malom stadu. To je ovo, najviša zamisliva razina života, na koju naš Gospodin sada poziva svoje sljedbenike, i sve u božanskom planu je napravljeno da čeka dok Isti Izabrani ne budu sakupljeni s četiri vjetra nebeska, sve dok Kristova će se zaručnica pripremiti sve dok procesi poliranja ne učine dragulje odgovarajućim za Gospodarevu

*Vidi STUDIJE SVETOG PISMA, sv. V., pogl. IV., „Neokaljani”.

upotrebu, i zatim promjenom uskrsnuća oni mogu prijeći u slavu, čast i besmrtnost. „Posijano u raspadljivosti, uskrslo u neraspadljivosti; posijano u

slabosti, uskrsnulo u moći; posijano životinjsko tijelo, uskrsnulo duhovno tijelo!” „Bit ćemo kao on, jer ćemo ga vidjeti onakvog kakav jest i dijeliti njegovu slavu.”

NAPREDAK POTPUNE APSTINENCIJE

–29 OŽUJKA – IZREKE. 23:29-35 –

Ključni tekst: „Na kraju ujeda kao zmija i bode kao guja.”

NEĆEMO pokušavati posebno analizirati ovu lekciju, vjerujući da su svi naši čitatelji potpuno kompetentni za to, svatko za sebe. Ipak, sa zadovoljstvom skrećemo pozornost na činjenicu da potpuna apstinencija u zadnje vrijeme bilježi velik napredak, osobito u našoj zemlji. Naši čitatelji dobro znaju da mi ne priznajemo da postoji Evandjelje potpune apstinencije i da je dužnost naroda Gospodnjeg da ga propovijeda. Naprotiv, dok imamo puno razumijevanja za reforme u smjeru umjerenosti i svakog drugog smjera, prepoznajemo činjenicu da je samo jedan evanđeoski zadatak dan Gospodinovim sljedbenicima, naime, Idi ti i propovijedaj Evandjelje, dobru vijest o velika radost koja će biti za sve ljude. Ne odustajemo od ove božanske zadaće da podučavamo umjerenosti, potpunoj apstinenciji, ali koristimo prolaznu priliku da izrazimo svoje slaganje s ciljem i radost koju bi nam pružilo da vidimo kako se ovo veliko zlo neumjerenosti ukida.

Dok se Gospodinov narod moli: „Dođi kraljevstvo tvoje, budi volja tvoja, kako na nebu tako i na zemlji,” oni se nadaju da će doći vrijeme kada će alkoholno zlo u svojim različitim umnoženim oblicima biti temeljito srušeno i protjerano kao dio đavolskog oruđa zla pri čemu je bilo uzrokovano da bezbroj milijuna tuguju i pomoglo im je u daljnjem grijehu i degradaciji. Tko god se veseli nadolazećem Kraljevstvu i njegovom djelu blagoslova čovječanstva, na predloženi način i na druge načine, mora također u srcu imati puno slaganje sa svakim nastojanjem jadnog svijeta da pomogne sebi i oslobodi se ovoga strašnog ropstva. A takvi se pak u svojim vlastitim srcima i životima moraju osjećati kao da stavljaju ograničenja koja ne samo da bi njihova tijela držala prikladnim hramovima Duha Svetoga, nego bi ih držala spremnima, odgovarajućima za Učiteljevu upotrebu, i na njihovom najvišem stupnju korisnosti za njegovu službu. Zasižno bi bilo uzaludno za bilo koga iz ove klase moliti se za dolazak Božjeg Kraljevstva, a ne nastojati da to Kraljevstvo bude operativno u njima samima i ilustrirano u njihovim svakodnevnim životima najbolje što mogu.

Iz primljenih pisama vidimo da se o pitanju dozvoliti ili ne dozvoliti vrlo naširoko raspravlja i da se postavlja kao problem. Naši čitatelji znaju da općenito savjetujemo da bi kao sljedbenici Jaganjca bilo u korist dragih Gospodinovih ljudi da izbjegnu komplikacije s političkim pitanjima i da se naše privilegije kao građana ove zemlje da glasamo na biralištima općenito

ignoriraju kao duhovno na našu štetu. Nadalje, sugerirali smo da glasovanje donosi određenu mjeru odgovornosti za podržavanje stranke s kojom smo se povezali i glasovali i djelomičnu odgovornost za njezinu ispravnu ili pogrešnu upotrebu moći, a moglo bi implicirati i određenu odgovornost za nošenje oružja, itd. Naši savjet je, stoga, bio da mi koji tražimo nebeski grad, nebesku zemlju, i koji se molimo, „Dođi kraljevstvo tvoje,” trebamo čekati to Kraljevstvo, a ne miješati se u zemaljske poslove, politiku, glasanje, itd. Sada postavlja se pitanje, bi li bilo ispravno ili ne da glasamo o pitanju lokalne opcije? Naša je misao, dragi prijatelji, da bi bilo savršeno ispravno da svoje osjećaje o ovoj temi izrazimo na biralištima. To je posebno pitanje i zakon poziva svakog građanina da izrazi svoje preferencije i dobro je da se izrazimo, ne partizanski, ne osuđujući drugačije misleće, nego tiho, krotko, da kažemo svojim glasanjem na ankete da smo prilično spremni odreći se vlastitih osobnih sloboda u vezi s alkoholnim pićima za dobro koje bi se time postiglo za mase. A ako bi se na istim izborima birao Školski odbor, ne vidimo nikakav prigovor koji bi se razumno mogao potaknuti na izražavanje nećijih preferencija da bi najbolji ljudi mogli biti izabrani da nadziru rad škole. Ali svima sugeriramo da postoji opasnost da nas zaokupi svjetovni i politički duh i da nam vrijeme i pozornost oduzmu druge važne stvari. Savjetovali bismo da politiku općenito prepustimo djeci ovoga svijeta koja ništa ne vjeruju i nimalo ne mare za naše Kraljevstvo za koje molimo: „Dođi Kraljevstvo tvoje.”

Možda neće biti naodmet dati nekoliko citata iz –

ZAGOVORNICI POTPUNE APSTINENCIJE

Gospodin Andrew Carnegie, odgovarajući na pitanje o ovoj temi, odgovorio je: „Najbolje predavanje o umjerenosti koje sam održao u posljednje vrijeme je moja ponuda od deset posto dodatka na njihovu plaću svim zaposlenicima mojih škotskih imanja koji će se suzdržavati od opojnih pića.”

Bratstvo željezničkih inženjera, obaviješteni smo, „učinit će sve što može da pomogne čovjeku da pobijedi tu zlu naviku. Podnijet će ga, ohrabrivat će ga, ali ako nastavi piti, moraju zbog sigurnosti javnosti prijaviti ga vlastima i otpustiti ga.” Tako kaže jedan od njih.

Vojno lice, zatvorenik ustanove za odgoj ovisnika o alkoholu, kada je ispitan uvažavajući nužnost svog boravka tamo, rekao je da se jako trudio zaustaviti povremene „napade”, ali da je mogao i pokušao

zaustaviti ekspresni vlak. Ispričao je da su pomoćnici u ustanovi uspjeli zaustaviti njegovu želju pa je nakon četvrtog dana odbio čašu viskija. Svećenik koji ga je ispitivao rekao je: „Ali zar vam nije bila čast ne piti?“ „Istina“, odgovorio je bojniki, „ali da je žudnja nastala, možda bih bio na pedeset počasti i one ne bi bile nimalo važne.“

Poslovni čovjek s istog instituta rekao je: „Došao sam ovamo jer sam si uvijek govorio da mogu prestati piti kad god to poželim; ali jednog sam se dana iznenadio kad sam otkrio kako su se moja razdoblja trijeznosti skratila s tri mjeseca na tri tjedna.“

PROPALA POSLOVNA FIRMA

„Prije nekoliko godina određena tvrtka od četiri čovjeka u Bostonu ocijenjena je kao 'A1'. Bili su bogati, imućni, mladi i brzi. Jedan od njih je bio znatiželjan da vidi kako ih ocjenjuju u agenciji Dun's i našao gornju ocjenu i bio zadovoljan; ali na kraju su dodane ove riječi, „ali svi oni piju“. U to je vrijeme mislio da je to dobra šala, ali nekoliko godina kasnije dvojica su bila mrtva, drugi je bio pijanica, a četvrti je bio siromašan i živio je djelomično od milosrđa. Ona mala bilješka na kraju njihove ocjene bila je najvažnija i značajna od svih činjenica povezanih s utjelovljenim u njihovom opisu.“

Predsjednika Lincolna jednom je prijatelj kritizirao zbog njegove naizgled nepristojnosti što je odbio testirati neka rijetka vina koja su mu bila dana na korištenje. Odgovorio je: „Nisam mislio uvredu, John, ali obećao sam svojoj dragoj majci samo nekoliko dana prije nego

„UNUTAR ZASTORA“

Nostalgija za nebom? i čežnja za njegovim počinkom?

I čini li se dug put koji te tamo vodi?

Podigni oči, tanji se „zastor“

Što nas dijeli od svojih izvanrednih slava.

Ali jučer je jedan dragi prošao onkraj –

„Unutar zastora“ – i ušao u počinak;

I dok je prolazila uhvatili smo blistav pogled,

Kao kad blistava slava sja na zapadu.

Još jedna karika je dodana lancu

od dragocjenog zlata koji nas sigurno vuče kući,

Još jedna nit je isprepletana s užetom

ljubavi koja nas drži da ne možemo lutati.

Da, jedan po jedan sveci njegovi prolaze,

Njegovi voljeni iz sjena u čisto svjetlo nebesko,

U radost njegove drage prisutnosti, gdje

više ne osjećaju tamu zemaljske noći.

Ali slađe, još veličanstvenije, „unutar zastora“

Koji gotovo postaje proziran našem pogledu,

Vidimo našeg Učitelja, našeg ljubljenog Gospodina,

I uzdižemo mu naše zanosne pjesme hvale.

što je umrla da nikada neću koristiti ništa opojno kao piće, i to obećanje danas smatram jednako obvezujućim kao što je bilo onog dana kada sam dao to.“

SPORTAŠI SMATRAJU ALKOHOLNA PIĆA ŠTETNIM ZA NJIH

G. Giannini, direktor New York Athletic Cluba, kaže: „Alkoholna pića kao piće, umjerena ili drugačija, potpuni su tabu od strane atletskih trenera posvuda i pod svim okolnostima.“

Gospodin HS Cornish, direktor atletike u novom Manhattan Club, kaže: „Nikada nisam koristio opojna alkoholna pića na treningu, i nikada neću. Ne vjerujem u to. Ne dopuštam čovjeku kojeg treniram da pije bilo kakva alkoholna pića, ili pušiti u tom slučaju; to stimulira i nepovoljno utječe na rad srca.“

Potpuna apstinencija danas je možda mnogo potrebnija nego što je bila stoljećima prije, jer rasa postupno slabi. U ovome je isto kao i u braku. Brak između krvnih srodnika, čak i rođaka u drugom koljenu, danas se ne odobrava zbog slabosti rase, dok je u Adamovo vrijeme postojao najbliži međusobni brak, između braće i sestara, bez ikakvih štetnih učinaka. Oni koji su jaki trebaju nositi slabosti slabih, kaže Apostol, a ovaj argument treba osobito privući sve koji pripadaju vojsci Gospodnjoj, koji se bore za pravednost i istinu i za uzdizanje svojih bližnjih. Zsigurno oni koji imaju sve na oltaru posvećenja mogu si priuštiti uskraćivanje slobode u ovom smjeru u interesu drugih, tako da njihov utjecaj može biti na strani pomoći ovom, kao i svakom drugom pitanju.

Tako smo blizu da gotovo hvatamo

zvukove nebeske glazbe iz nebeskih zborova.

Možemo li sa strpljenjem čekati još jedan sat?

Skoro smo stigli do cilja naših želja!

Onda nemojmo ići tugujući na svom putu,

Nego neka naša srca budu ozarena, naša lica vesela,

Ove ćemo teške terete uskoro odložiti

Zauvijek; zašto bismo onda bili tužni?

„Oblak svjedoka“ promatra naš put

S intenzivnim zanimanjem, i hoćemo li uspjeti?

Naša je utrka gotovo istrčana; – Gospodine, okrijepi naša srca

I rasprši svaku sumnju koja nas napada.

Tako razjasni naš zamagljeni vid, Gospodine,

Tako uzdigni naše misli i srca prema onome što je gore,

Da zemaljske nevolje neće imati moć uznemiriti,

Niti nas odvojiti od tvoje milosti i ljubavi.

Dok smo još bacani po uzburkanom moru života,

Zaštiti od stijena naše malene brodove tako krhke,

Stani za kormilo i vodi nas sigurno dok

i mi ne budemo sigurno usidreni „unutar zastora.“

– Alice G. James.

PASTIR, VRATA, STADA

–IVAN 10:1-18 – 5 TRAVNJA –

Ključni tekst: „Dobri pastir daje život za ovce.” – r. 11

SVETO PISMO našem Gospodinu pripisuje mnoge vrlo lijepe i izražajne nazive koji opisuju njegov odnos prema njegovim vjernima. Među najljepšim i najimpresivnijim među njima je Dobri pastir, ili, doslovnije, veliki pastir, idealni pastir. Slično među raznim imenima koja se primjenjuju na sljedbenike našeg Gospodina, izraz „ovca” je jedan od najpoznatijih, kao i jedan od najprikladnijih. Zacijelo tjelesnom čovjeku nikada ne bi palo na pamet upotrijebiti takvu ilustraciju. Kao ilustraciju onoga što mislimo, obratite pažnju na činjenicu da su baroni i lordovi Engleske usvojili razne pečate, grbove, itd., na mnogima od kojih se pojavljuju životinje ili životinjske glave. Je li itko ikada vidio ovčju glavu na bilo kojem od ovih? Mislimo da ne. Kad bismo mogli zamisliti bilo kojeg zemaljskog gospodara da usvoji simbol ovce, to bi sigurno predstavljalo ovna s mrkim rogovima. Lavlje glave, tigrove glave, orlove glave i neopisive glave divljeg izgleda, zmajevi itd. su ono što se obično bira. Ovo predstavlja tjelesni um i želju tjelesnog čovjeka da se doima jakim i okrutnim i da zastrašuje druge. Onaj koji je sebe predstavljao kao Dobri Pastir, a svoje sljedbenike kao ovce, imao je sasvim drugačiju predodžbu o cijeloj stvari od one tjelesnog čovjeka, a mi koji smo postali njegovi sljedbenici trebali bismo to uzeti na znanje i, cijeneći to, trebali bismo njegovati više i više ovčje prirode u našem odnosu prema njemu kao Pastiru.

VRATA U TOR

Prispodoba naše lekcije dijeli se na dva dijela, predstavljajući Isusa prije svega kao vrata u tor za ovce, a zatim kao Pastira. Tor opisan u prispodobi dobro je prikazan u priloženoj ilustraciji. Bilo je to mjesto sigurnosti, odmora, zaštite od divljih zvijeri i pljačkaša. Postojala su samo jedna vrata u te torove i njih je trebao čuvati vratar koji bi poznavao pravog pastira i primio njega i nikoga drugog. Naš se Gospodin proglasio pravim pastirom Jehovinog stada, jedinim kojem bi vratar dopustio pristup i jedinim, dakle, koji je imao pravo kontrolirati ovce i koji se jedini mogao pobrinuti za njihovu sigurnost. Vrtar koji je tako mogao razlikovati između istinitog i lažnog bio je Savez zakona. Oni koji nisu mogli odgovoriti na Zakon, koji nisu mogli ispuniti njegove zahtjeve, nisu mogli potkrijepiti svoje tvrdnje da su Pastir, Mesija. Ali naš je Gospodin ispunio zahtjeve Zakona u potpunosti, potpuno – „u njemu ne bijaše grijeha niti se prijevara nađe u ustima njegovim.” On je već bio svet, nedužan, odvojen od grešnika. Stoga nam se identificira kao pravi Pastir. Drugi su došli u njegovo ime, tvrdeći da su Mesija – lažni Mesije – i nastojali su privući ovce;

ali naš Gospodin za njih izjavljuje da su bili prevaranti, „lopovi i razbojnici,” koji su samo pomagali u krađi ovaca, i koji nisu bili potaknuti željom da ostvare korist ovcama, već osobnim, sebičnim ambicijama.

Postojao je samo jedan način da se postane pravi pastir Gospodnjeg stada i da se ima pravo voditi njegovo stado – van na zelene pašnjake i mirne vode istine i milosti i u počinak i sigurnost stada. Taj je put bio put križa – dati sebe kao otkupninu za sve. To je naš Gospodin učinio i tako postao vrata ovčinjaka, otvorivši jedan novi i živi put, ili točnije, novi način života. No, to nije stvaranje novih vrata u ovčinjak, već otvaranje vrata koja su prije bila zatvorena. Vrata su bila Zakon, koja se nisu mogla otvoriti osim poslušnošću Zakonu; i sada je naš Gospodin Isus, pošto je obdržavao Zakon, omogućio svim svojim pravim ovcama da uđu na ista vrata, po obdržavanju Zakona – međutim, ne slova Zakona, što bi bilo nemoguće nama, ali njegov duh. Tako apostol kaže o pravim ovcama i njihovom ulasku u ovčinjak: „Pravednost Zakona ispunjena je u nama koji ne živimo po tijelu, nego po Duhu,” (Rim 8:4); jer je naš Pastir upotrijebio svoju milost u našu korist koja nam nadoknađuje sve što nam nedostaje. Sve dok smo njegovi i trudimo se hoditi njegovim putovima, svaki se nedostatak nadoknađuje njegovim obiljem. Njemu vratar otvara, o njemu svjedoče Zakon i proroci.

„ALI NISU SHVATILI”

Pretpostavlja se da je ova prispodoba bila izgovorena pred slijepcem od rođenja, koji je bio izbačen iz sinagoge, a također i pred farizejima, koji su imali toliko veze s njegovim izgonom. Nema sumnje da se čovjek osjećao obeshrabreno, potišteno zbog svoje ekskomunikacije iz navodnog stada Gospodnjeg naroda. Pretpostavka je, dakle, da je Gospodin dao ovu prispodobu kako bi ilustrirao činjenicu da on zapravo nije bio izbačen iz Gospodnjeg stada, već samo iz ljudske organizacije od strane onih koji nisu imali nikakvu moć u pogledu toga. Naš Gospodin želi da on i farizeji i njegovi učenici i mi vidimo da nema Gospodnjeg stada osim onoga kojemu je on Vođa i Pastir; da nema puta u to stado osim preko njega, kroz djelo koje bi on izvršio svojom žrtvom i kroz naše prihvaćanje istog vjerom. Ali redak 6 kaže da slušatelji nisu razumjeli značenje prispodobe, stoga ju je Gospodin ponovio malo drugačijim izrazima, proglašavajući sebe kao vrata kroz koja svatko može ući u božansku naklonost kao članovi Gospodnjeg stada. Tako je čovjek koji je bio izbačen iz sinagoge mogao primijetiti da doista nije ništa izgubio, već da mu je, naprotiv, pružena pomoć prema pravim vratima

pravog ovčinjaka, u kojemu se doista mogao dobiti odmor. Sada je bio pozvan da vidi da je samo Gospodin put do odmora i spasenja i duhovnog osvježanja božanske upute. Drugi su sebično nastojali ukrasti ili uništiti ovce, ako su time mogli unaprijediti svoje osobne interese; ali on, kao pravi pastir, umjesto da traži vlastitu dobrobit, tražio je dobrobit i prednost ovaca da bi mogle imati život i imati ga u izobilju.

Kakva lekcija za nas! Učitelj nije rekao da je došao izbaviti ovce od vječnih muka, nego da ih je došao izbaviti od smrti. On ne kaže da oni već imaju život koji moraju negdje provesti bilo u radosti ili u tjeskobi, i da je on došao da im pomogne, tako da ga ne bi trebali provesti u tjeskobi; njegov jezik, naprotiv, uči da ovce ne mogu imati život osim kroz njega, Životvorca; da je došao vratiti u dogledno vrijeme procesima obnove, onima koji su to htjeli primiti, život koji je izgubljen neposlušnošću oca Adama – ljudski život. Da, on izjavljuje da je namjeravao dati život obilniji od onoga koji je izgubljen! Kako bi to moglo biti, ako je otac Adam bio savršen i kao takav imao vječni život prema božanskoj pripremi? Odgovaramo da je život koji Gospodin namjerava dati onima koji su njegove ovce ovog Evangeoskog doba, ovo Malo stado, još viši oblik i stupanj života, naime, besmrtnost, urođeni život. On predlaže da ih učini dionicima božanske prirode dajući im udio sa sobom „u njegovom uskrsnuću”, „Prvom uskrsnuću” – Fil. 3:10.

ŽIVOT JE DAO ZA NAS

Ovo je središnja točka naše lekcije. Dobri Pastir, tako daleko od samoljublja, rado je položio svoj život za ovce, i zahvaljujući tome što je otkupio ovce svojom dragocjenom krvlju, njihov vječni život je moguć; bez njegove kupovine ne bi bilo stada, i time on postaje Pastir stada. Kako jasna, kako lijepa misao, „Skupo ste kupljeni!” (1. Korinćanima 6:20.) Nitko drugi ne bi mogao dati ovu otkupninu za nas, nitko drugi nas ne bi mogao kupiti ili nam podariti vječni život, nitko drugi, dakle, ne bi mogao zakonski postati naš pastir ili nas moći odvesti u odmor i mir Božji, u spoznaju istine i konačno u nebesko stado, počinak koji preostaje narodu Božjem. Dostojno je Janje koje je zaklano da primi slavu, čast, vlast i moć!

„OVCE MU SLUŠAJU GLAS”

Priče ispričane o pastirima istočnih zemalja i njihovim stadima su izvanredne i dobro ilustriraju Gospodinove izjave ove prispodobe. Ispitajmo neke od njih kako bismo mogli suglasno ući u duh Gospodinovih riječi. Oni koji su ga čuli bili su upoznati s tim činjenicama. Jedan pisac kaže:

„Jedan je od najzanimljivijih prizora vidjeti brojna stada žednih ovaca napojenih na česmi. Svako stado u

poslušnosti pozivu svoga pastira, leži i čeka svoj red. Pastir jednog stada doziva svoje ovce u grupama, a kada grupa prestane piti, naredi im da odu zvukovima koje ovce savršeno razumiju i pozove drugu grupu. Ovce nikada ne griješe tko im zviždi ili ih zove. U stadu od stotina ili tisuća svaka pojedina ovca ima ime, zna ga i po njemu je poznata. Grci su imali sličan običaj. Imena su često odgovarala određenim nedostacima, kao na primjer, 'Poderana' ili 'Slomljena noga', 'Jednooka', 'Curly Horn', 'Čelava glava'. Kao janjad uče se odazivati na svoje ime strpljivom vježbom, vode ih naprijed-natrag od ostatka stada i ne dopuštaju im da odu svojim majkama po hranu sve dok pravilno ne odgovore na pozive. Pastir nikada ne tjera svoje ovce na Istoku, nego ide ispred njih, one ga prate, trče za njim ako se čini da im bježi i prestraše se ako im nestane iz vidokruga ili se umjesto njega pojavi neki stranac. Povremeno ih pozove kako bi im dao do znanja da im je on pri ruci, slušaju i nastavljaju s pašom, ali ako netko drugi pokuša proizvesti iste čudne zvukove, oni se zaprepasteno osvrnu oko sebe i počnu se razbježavati. Škotski putnik razmjenio je odjeću s pastirima i tako prurušen počeo dozivati ovce; ostale su nepomične; tada je pravi pastir podigao glas i sve su požurile k njemu usprkos njegovoj neobičnoj odjeći.”

„SVOJE OVCE ZOVE IMENOM”

Prethodne ilustracije pomažu nam da razumijemo ovu izjavu i pomažu nam da je primijenimo na prave ovce Gospodnjeg malog stada. „Gospodin poznaje svoje“, a istina je i da ga poznaju oni koji su njegovi. „Ide pred njima, a ovce ga slijede, jer poznaju njegov glas, a stranca neće slijediti, nego će pobjeći od njega; jer ne poznaju glas tuđinaca.” Glas Gospodnji je glas pravde, istine i ljubavi, i od svih koji su njegove ovce očekuje se da budu sposobni razlikovati njegovu poruku od raznih lažnih poruka koje više ili manje posebno predstavljaju Protivnika, koji nastoji zavesti stado, koristeći ljudska sredstva da bi se postigla svrha. Imamo Gospodinovo jamstvo da nijedna od pravih ovaca neće biti zadovoljna lažnim Evandeljem; to se neće svidjeti njihovim srcima, a jednako tako imamo sigurnost da će prave ovce biti zadovoljne pravim Evandeljem, jer će ono zadovoljiti njihove čežnje kao ništa drugo. Ovo je važna točka koju moramo imati pred očima. Ukazuje nam na važnost da potpuno, istinski, naglašeno postanemo ovce Gospodnje, da uđemo u zavjetni odnos s njim i tako osiguramo njegovu zaštitničku skrb i pouku.

„ZNAM SVOJE OVCE”

Tada postaje važno pitanje kako i kada postajemo ovce Gospodnje. Jesu li svi mudri i učeni, bogati i veliki ovce Gospodnje? Apostol odgovara: Ne, i dalje kaže da se među ovcama neće naći mnogo takvih – ni

mного mudrih, ni mnogo velikih, ni mnogo učenih, ni mnogo plemenitih, ni mnogo bogatih, nego uglavnom siromasi ovoga svijeta, bogati u vjeri. (1. Kor. 1:26-28; Jak. 2:5.) Jesu li, dakle, svi siromasi ovce Gospodnje? Odgovaramo, Ne! Ova različita stada na općeniti način doista nose Kristovo ime. Ali zasigurno malo njih daje dokaze da su njegovi učenici, njegovi sljedbenici. Mnogi od njih malo znaju o njegovoj Riječi, njegovom glasu; mnogi od njih ne znaju ništa o njegovom vođenju na zelene pašnjake i tihim vodama božanske istine i milosti, mnogi od njih ne znaju ništa o pravom stadu s njegovim odmorom i mirom i brigom za zaštitu. Njihov nedostatak u ovom pogledu pokazuje da oni nisu od pravog stada koje Gospodin vodi, iako se prave ovce Gospodnje mogu naći u svakoj denominaciji. Ali gdje god bili, ako su njegovi, vođene su i hranjene i poznaju ga i poznaju njegov glas, njegovu Riječ, i nezadovoljni su ljuskama ljudske tradicije.

„NAJAMNIK BJEŽI”

Mnogi bi, doista, mogli biti sretni zbog časti pastira, čuvara stada Gospodnjega, ali kušnja, cijena, bila je prevelika za njih. Možemo dobro pretpostaviti da bi mnogi anđeli bili sretni da zauzmu takav položaj – ali bi li bili voljni preuzeti to po cijenu koja je bila uključena? Mnogi među ljudima žudjeli su za službom pastira i prije dana našega Gospodina i nakon njega; ali iako nitko od njih nije mogao kupiti ovce, budući da su svi bili pod osudom, nemamo razloga pretpostaviti da bi ih bilo tko od njih bio voljan kupiti po cijenu svega. Čini se da Gospodinove riječi to impliciraju. Samo je pravi pastir bio voljan podnijeti žrtvu i položiti svoj život za ovce. Ovdje možemo primijetiti da iako postoji samo jedan Pastir stada Gospodnjeg, on se, u svojoj odsutnosti, pobrinuo za svoje stado, da će im dati pastire i učitelje koji su trebali hraniti stado Božje i paziti na njihove duše, za njihove živote, da zaštitite njihove interese.

U skladu je s Učiteljevim učenjem da nalazimo da on očekuje da svi koji bi bili dostojni ovog položaja da hrane ovo stado, da ga čuvaju, moraju imati njegov duh, njegovu spremnost položiti svoje živote za ovce i u njihovu obranu, kao njegovi predstavnici, da ih zaštitite od Protivnika i njegovih raznih zamki i spletki i od vukova u janjećoj koži koji bi od njih napravili trgovinu kako bi ih mogli dovesti u ropstvo, u ljudske torove odijeljene i odvojene od pravog tora otvorenog od strane istinskog pastira i koji bi ih hranili ljuskama ljudske tradicije, umjesto da ih vode na zelene pašnjake „Sadašnje istine”. Kao što prave ovce poznaju pravog pastira i on poznaje njih, tako bi pravi pastir trebao poznavati prave potpastire i oni bi trebali poznavati ovce intimno. Oni koji izgovaraju vlastiti glas ili poziv ne mogu biti prepoznati ni od strane

pravog pastira ni od strane prave ovce; vjerni potpastir ne će govoriti samo riječima nego i tonovima, na način pravog pastira.

Kako utješno jamstvo iz retka 14, „Ja poznajem svoje i moji poznaju mene, kao što Otac poznaje mene i ja poznajem Oca”! (RV) Kakav lijep opis dragocjenog odnosa između Gospodina i njegovih vlastitih ovdje imamo! Usporedba između njegova znanja i znanja Oca je snažna, i, kao što je naš Gospodin drugdje istaknuo, oni koji ga ne poznaju ne poznaju Oca. Koliko je s božanskog stajališta važno znanje, ne samo znanje u glavi, već znanje srca, intimno poznavanje Gospodina i njegovog veličanstvenog plana!

JEDNO STADO I JEDAN PASTIR

Važna istina je izložena u retku 17: Postoji samo jedan tor koji je sada predviđen za Gospodnje ovce, i u njemu svi njegovi istinski ovog Evandeoskog doba nalaze odmor i mir kroz vjeru i poslušnost. Ovo je Malo stado, kojemu se Ocu svidjelo dati Kraljevstvo. Mnogi su u prošlosti pretpostavili da će ovo Izabrano malo stado koje će primiti slavu, čast i besmrtnost Kraljevstva biti jedino koje je Gospodin ikada prepoznao kao svoje ovce, da će svi ostali biti poslani u čistilište ili na vječnu muku. Ali pogrešnost ovog gledišta je u izobilju prikazana u ovom retku gdje naš Gospodin jasno izjavljuje da ima druge ovce koje nisu iz ovog ovčinjaka, druge koje još nisu ušle u njegov počinak vjere u koji smo mi ušli, nadajući se slavama Kraljevstva Iznad. Imajmo dobar uvid u dužine i širine i visine i dubine božanske ljubavi i brige u Kristu: da je cijeli svijet izgubljen u grijehu i smrti kroz neposlušnost oca Adama, i da je cijeli svijet otkupljen dragocjenom krvlju Kristovom! Upamtimo da je još uvijek samo posebna klasa pozvana iz tame u Gospodinovo čudesno svjetlo i u prednosti sadašnjeg ovčinjaka za ovce! Primijetimo da je velika masa čovječanstva bez Boga i nema nade u svijetu, jer su im oči zaslijepljene i uši začepjene i ne znaju za Božju milost i još nisu primili blagoslove!

Ali poslušajmo također izjavu Gospodnju da će se u svoje vrijeme otvoriti sve slijepe oči i otvoriti sve gluhe uši! Poslušajmo njegovu izjavu da će Malo Stado koje je sada odabrano biti njegova Nevjesta i sunasljednici u Kraljevstvu i da će tada, preko njega i njegove proslavljene Nevjeste, blagoslov Gospodnji biti proširen na svakog člana rase. Sunce pravde zasjat će iscjeljenjem u svojim zrakama, svako će koljeno kleknuti i svaki će jezik priznati. Tada će početi skupljanje ovaca drugog stada, kao što je zapisano u Ivanu 10:16. U to će vrijeme sadašnje stado prijeći iza zastora u Kraljevstvo i njegovu slavu. Tada će sadašnji ovčinjak biti na kraju i neće biti koristi od takvog stada u budućnosti, jer lopovi i razbojnici tada neće biti dopušteni – „ništa neće nauditi niti uništiti u svoj mojoj

svetoj gori [Kraljevstvu].” (Izaija 11:9.) Tada će veliki Protivnik biti vezan na tisuću godina da više ne može zavoditi ovce dok se ne završi tisuću godina. U međuvremenu će cijeli svijet čovječanstva biti pod uputama Gospodina i njegove klase Nevjeste, a spoznaja o slavi Božjoj ispunit će cijelu zemlju. (Hab. 2:14.) Učinak će biti test ljudskog roda, a neki će se rado, dobrovoljno, složiti s Gospodinom kao njegove ovce i biti prihvaćeni u njegovu desnu ruku, u njegovu naklonost, kao vrsta kojoj je zadovoljan darovati život vječni. Drugi će pod istim povoljnim uvjetima očitovati jarčevu, svojeglavu narav i postupno će biti skupljeni na lijevu stranu nemilosti kao oni koji imaju duh protivnika, koji ne može biti naklonjen Gospodinu. Oni će na kraju sa Sotonom, na kraju Milenijskog doba, biti potpuno uništeni u Drugoj smrti. Njihova će kazna biti vječna, jer će njihova smrt biti vječna; oni nikada neće uskrsnuti, njihova će biti Druga smrt – simbolično Gehena, uništenje.

Nitko neće poreći da kroz cijelo Evandeosko doba postoji velika klasa koja nikada nije čula za jedino ime dano pod nebom i među ljudima po kojemu moraju biti spašeni i koja, stoga, nikada nije imala priliku postati članovima Gospodnjeg stada. Da su otišli u nebo bez znanja o „jedinom imenu” je nebiblijsko i nerazumno, i da su otišli u vječnu muku bez prilike za spasenje jednako je nebiblijsko i nerazumno. Da Gospodin namjerava upotrijebiti Samo Izabrano Malo Stado

ovog Evandeoskog Doba kao svoje kraljeve i svećenike tijekom Milenija, prenijeti svoju milost i naklonost svima njima i dati im priliku da postanu članovi ljudskog stada kojem će rado dati vječni život, i razumno je i biblijsko.

JEDNO STADO, ALI NE JEDAN TOR

Naša uobičajena verzija izjavljuje: „Bit će jedno stado i jedan pastir,” ali to nije potvrđeno grčkom verzijom teksta, koji je ispravnije preveden u Revidiranoj verziji i u Diaglottu – „Bit će jedno stado i jedan pastir.” Ovo je u potpunom skladu s apostolovom izjavom (Efež. 1:10) da bi u rasporedbi punine vremena on mogao okupiti u jedno (doslovno, pod jednom glavom) sve u Kristu, i ono što je na nebu i ono što je su na zemlji, naime u njemu. U konačnici će sva Božja kreacija biti pod vodstvom ovog velikog Pastira, koji je sada Glava Crkve, Malog Stada, i koji će u budućnosti biti Glava nad anđelima i nad obnovljenim čovječanstvom. Stado će biti jedno, ali će ovce biti različite naravi na različitim razinama postojanja; kao što je zapisano, „U kući Oca moga ima mnogo stanova,” mnogo stanova, mnogo nivoa postojanja, ali sve skladno, veličanstveno. Ali najviša od svih ovih razina, razina slave, je ona na koju je Gospodin pozvao Malo stado, klasu Nevjeste ovog Evandeoskog doba. Čujmo njegov glas, pođimo njegovim stopama, učvrstimo svoj poziv i izbor!

